

MONSTER PÅ BURK

av
Jonny Carlsson

Copyright 2019

Nu är det bråttom, inte en sekund att förlora, tänkte Peter. Han sprang allt vad han orkade, han var sen. Solen hade redan gått upp och det var dags för sommarens första loppis. Peter var en riktig loppisjägare. Han älskade att rota runt bland grejer som folk ville bli av med.

Det bästa han visste var att hitta de där riktigt värdefulla sakerna. Saker han ville ha och behövde. Oftast hittade han saker som han inte behövde, men som han ville ha i alla fall.

Småköpings torg var stället att leta på, varje lördag under hela sommaren fanns det överfulla bord med skrot och saker som ägaren inte längre ville ha.

-Det gäller att vara först på plats så att ingen annan köper de riktigt fina fynden, tänkte Peter medan han sprang längst de trånga gränderna fram mot torget.

Peter var en snabb loppisfyndare. På några minuter hade han vant rotat genom de första borden och hittat en fin vas, fem fotbollskort, tre rostiga fiskedrag och en badanka. Vasen kunde han ge till mamma, fotbollskorten såg värdefulla ut, hans fiskelåda var nästan tom och det var ju trots allt sommar, så badankan skulle nog komma till användning.

När de första sakerna var köpta var stressen som bortblåst. Han gick igenom bord efter bord, kartong efter kartong, med klockor, skedar, trasiga leksaker och TV-spel utan att hitta någonting intressant.

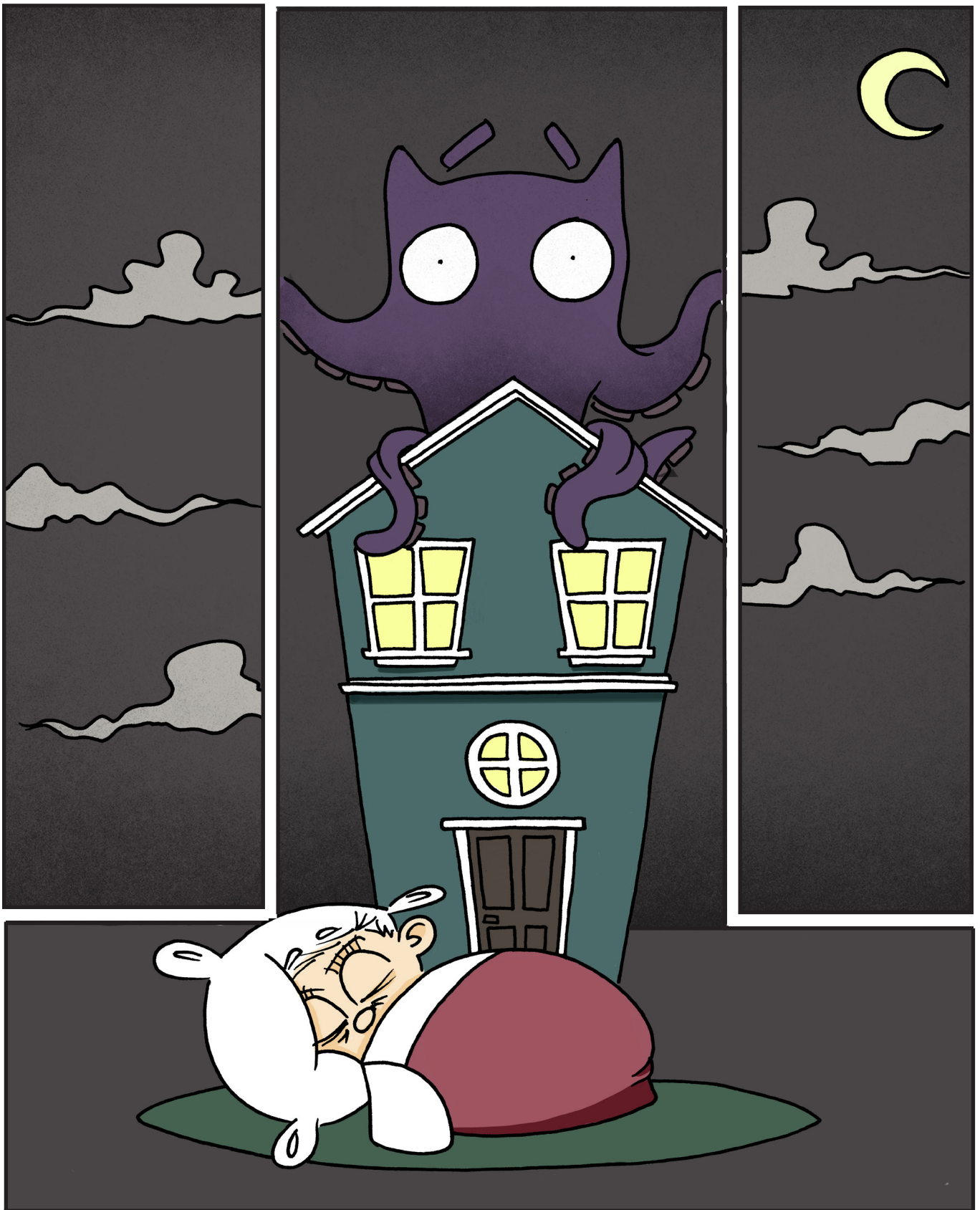
Precis när han var på väg att ge upp fick han syn på något spännande. Bakom en gammal kruka med torkade blommor glimmade en burk till. Peter kunde inte slita sina ögon från den. En liten burk med en sliten etikett. Stora bokstäver prydde etiketten som hade en ram av snirkliga blommor och blad. ”Monster på burk”, läste Peter tyst för sig själv. Vad betyder det? Monster finns väl inte på riktigt?

Han kunde inte låta bli att försiktigt skaka på burken. Kunde det verkligen finnas ett monster i den lilla burken? Han måste få veta. Snabbt betalade han för burken och stoppade den i fickan.

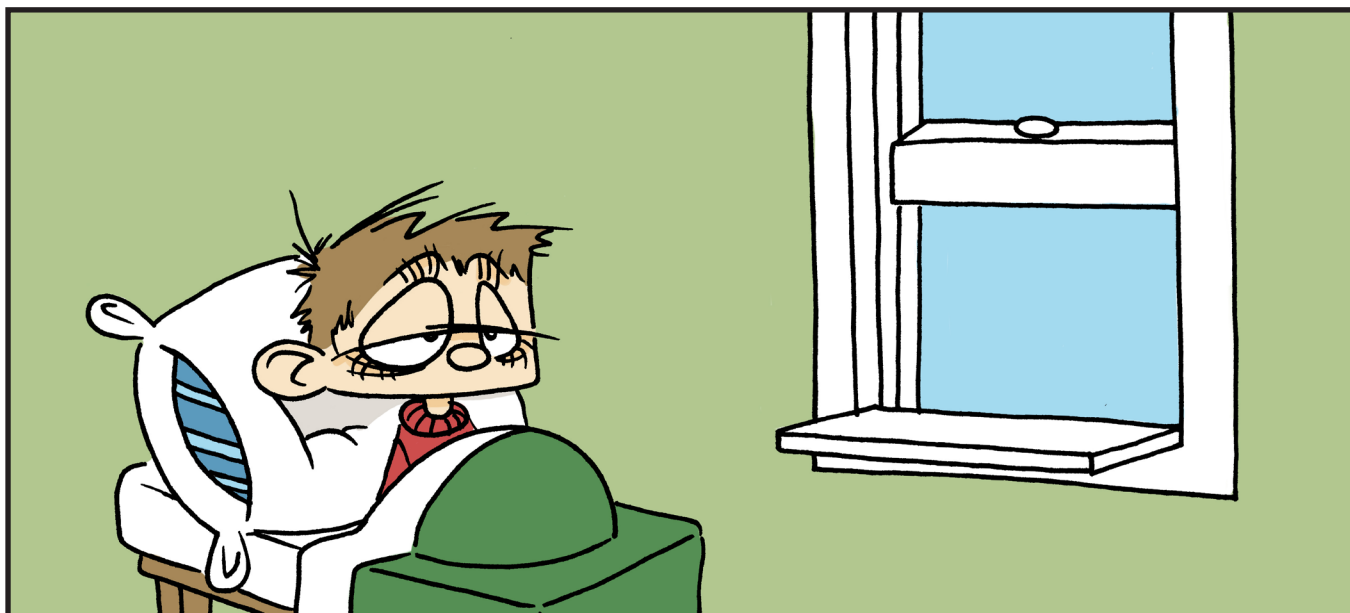
När han kommit hem packade han upp sina fynd på skrivbordet. Sedan kunde han inte hålla sig längre. Med skakande händer rev han av locket på burken och tittade in. Ingenting, det fanns absolut ingenting i burken, den var helt tom. Han var tvungen att skaka den upp och ner för att vara säker. Inget spår efter något monster, inte ett morrhår eller en liten klo så långt ögat nådde.

Besviket kastade han burken på sängen. Den rullade runt och landade med baksidan upp. Där satt en lapp. ”Fyll vatten upp till kanten och vänta hela natten” stod det med små guldbokstäver.

-Inget att förlora, tänkte han och följde instruktionerna.
För säkerhetsskull ställde han burken i källaren.

-Ingen ide att skrämma mamma och pappa, om det nu skulle dyka upp ett monster mitt i natten. Bättre att den får växa till sig i källaren istället för på vardagsrumsgolvet. Pappa skulle nog inte gilla om monstret trampade sönder vardagsrumsbordet eller repade golvet med sina vassa klor, tänkte han när han kröp ner i sängen. Den natten sov han oroligt.

Kapitel 2 Monsterjägaren

Peter vaknade med ett ryck. Solen sken in genom fönstret. Det var sommarlovet's första dag. Mamma och Pappa var på jobbet. Huset var alldeles tyst, eller var det?

Han tyckte att han hörde något från källaren. Ett skrapande och klickande av klor mot betonggolvet, eller inbillade han sig bara?

Plötsligt hördes ett brak, någon eller något rörde sig i källaren, det gick inte att ta fel på.

-Kanske mitt monster, tänkte Peter när han hoppade ur sängen och sprang fram till källartrappen. Försiktigt smög han sig ner, ett steg i taget. Det var mörkt och till en början kunde han inte se någonting alls. När ögonen

vant sig, såg han vad det var som gömde sig i källaren. Där, mitt på golvet, bland färgburkar, penslar, spik och skräp..... ett riktigt monster.

Peter trodde inte sina ögon.

-Ska du stå där och glo hela dagen, eller ska du hjälpa mig att komma ur den här, snäste monstret surt och pekade på en bruk som satt fast på hans fot. Peter gick försiktigt ner för trappan.

-Jag fastnade när jag letade efter mat, fortsatte monstret och vickade på foten. Peter tog ett stadigt tag om burken och ryckte av den från monstrets fot. Han ställde den på golvet och började röja upp bland skräpet.

-Vi måste städa innan mina föräldrar kommer hem. Han var inte speciellt rädd. Om monstret åt barn skulle han redan vara i Monstrets mage.

-Kan vi inte äta innan vi städar? gnällde monstret.

-Vad äter ett monster? frågade Peter nyfiket. Katter, hundar eller små barn?

-Fnys, monster gillar att skrämma barn inte äta dem, snäste Monstret.

-Vi kollar vad som finns i kylen, svarade Peter och sträckte sig efter några färgburkar och lyfte upp dem på en hylla. När han vände sig om var monstret borta.

Innan Peter hann reagera hörde han ett isande avgrundsskrik. Det lät som granntanten. Peter var lite rädd för henne. Hon var en gammal tant som gärna gormade och skrek så fort Peter eller några av hans kompisar hängde för nära hennes staket. På en sekund kastade sig Peter upp ur källaren och ut på gården. Granntanten stod i sitt fönster med telefonen tryckt mot örat, gormande och pekande mot sina soptunnor. Där, mitt i en soptunna satt monstret nöjt och knaprade på en gammal morot från en soppåse.

Snabbt som en iller sprang Peter fram, drog med sig monstret ur tunnan och kastade sig ner bakom några buskar.

-Vad gör du? Om någon får syn på dig så kommer nog militären och polisen att försöka fånga dig, viskade Peter.

-Äsch, varför skulle de vara intresserade av mig, viskade monstret tillbaka.

-Inte vet jag, kanske för att monster inte växer på träd och därför är ganska ovanliga. De vill nog veta om du är farlig eller har någon smittsam sjukdom. Har du det? frågade Peter plötsligt lite oroligt.

-Ja och nej, svarade monstret. Ja, jag är farlig och nej, jag är inte smittsam på något sätt, log han. Farlig för alla som vill känna på de här vassa tänderna, sa han och öppnade sitt väldiga gap för att visa.

Rad på rad av stora vita vassa tänder glimmade mot Peter.

Medan Peter funderade vad han skulle fråga monstret härnäst började marken att vibrera. I takt med att vibrationerna ökade hördes ett mäktigt motormuller. Längst bort på den idylliska kvartersgatan rullade en stor mörk skåpbil in. På motorhuven satt ett skeletthuvud av ett monster fastmonterat och chauffören såg inte vänlig ut.

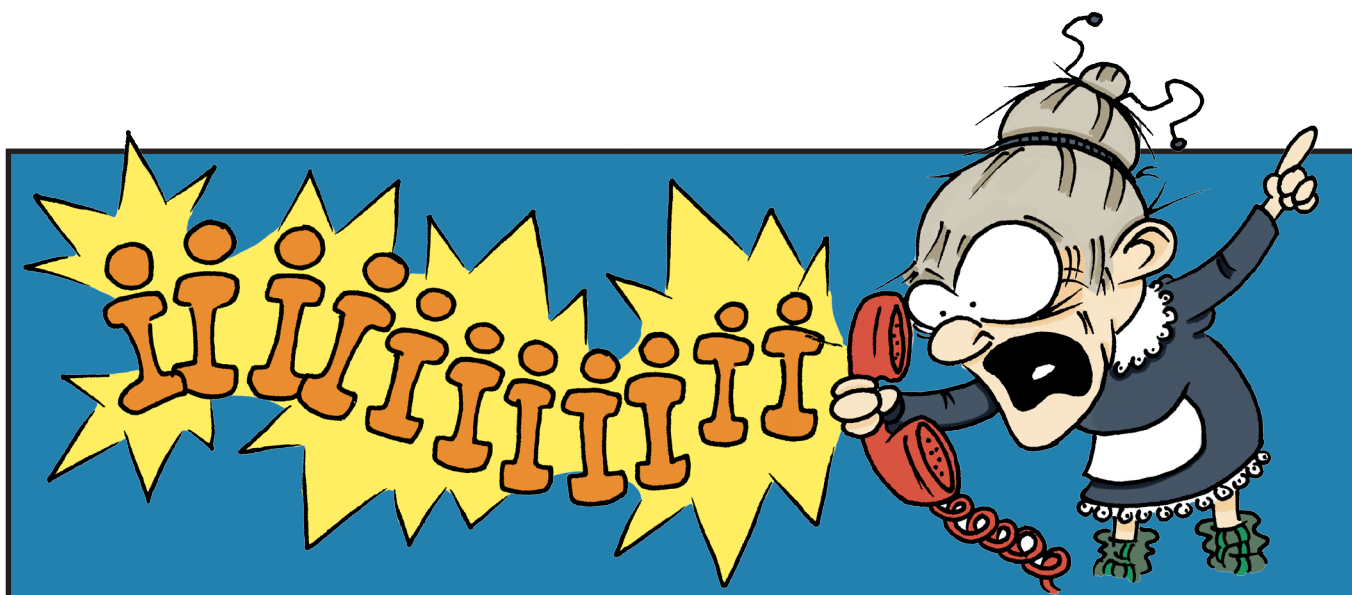

-Vem är det?, viskade Peter.

Skåpbilen stannade utanför grannfruns hus. På bilen stod det målat med blodröda bokstäver: ”AntiM – landets enda och bästa monsterjägare”.

-Monsterjägare? Peter visste inte att det fanns ett sånt yrke och inte heller att Småköping tydligen hade den enda i hela landet. En otrevlig, vithårig gammal gubbe hoppade ur bilen. På kroppen hade han en gul dräkt som täckte honom från topp till tå. På huvudet hade han en upp och nervänd akvarieskål.

-Dräkten skyddar mig mot farliga monsterbaciller, förklarade han för grannfrun som förtjust såg på medan han rotade runt bland buskarna kring huset.

Peter tog monstret hårt i handen och smög sig tyst på tå mot Peters garage. De tog skydd bakom buskar och grannfruns tvätt för att ta sig fram.

-Här har jag min lådbil, viskade Peter och öppnade dörren.

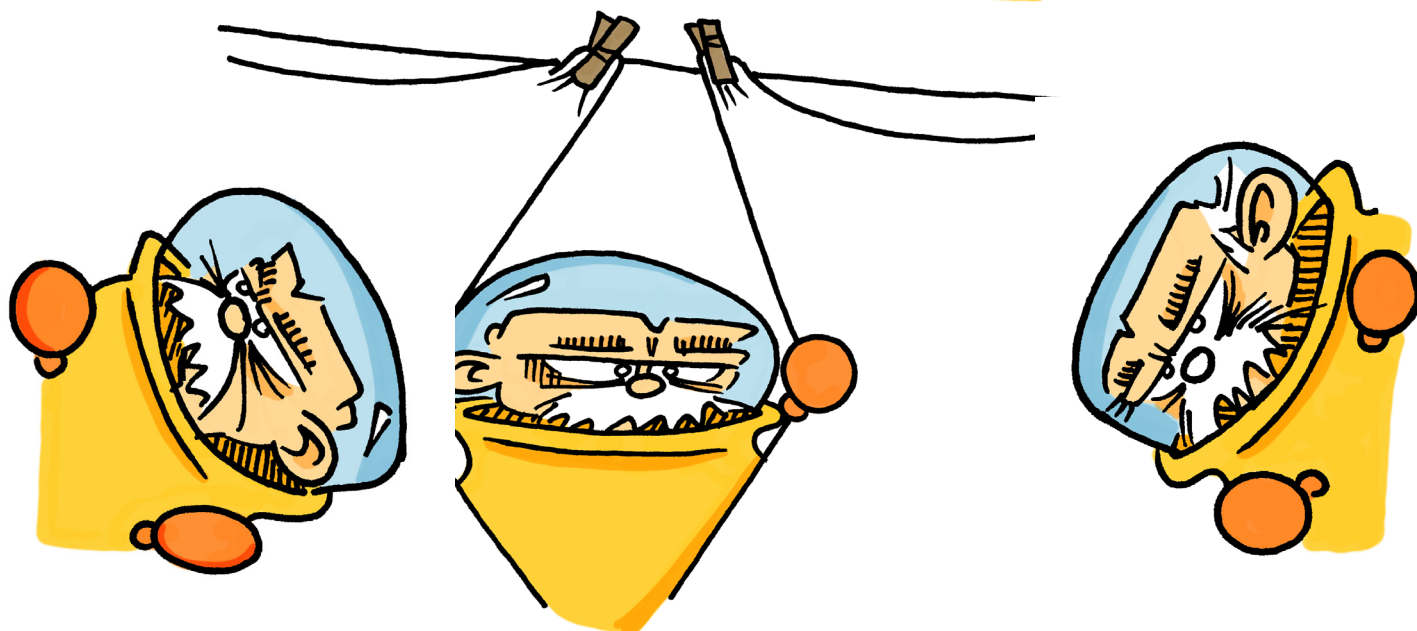
Monsterjägaren tog fram en konstig apparat, nästan som en dammsugare och petade under några buskar. Monstret drog snabbt in Peter i garaget och viskade upprört:

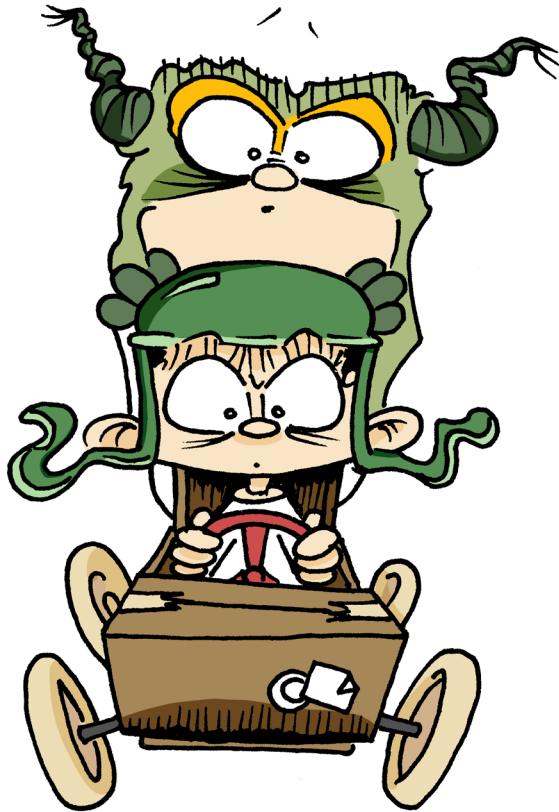
-Det där är en monsterscanner. Han kommer att hitta oss här, vi måste fly!

Snabbt som en blixtp hoppade Peter in i sin lådbil och tog på sig hjälmen.

-Säkerhet är nummer ett, hörde han sig pappa säga i huvudet. Det säger pappa varje gång Peter ska göra något farligt. Säger han så vet Peter att det är skitfarligt men också väldigt roligt och spännande.

-Du får putta på, sa han till monstret och visade var han ska stå för att det ska gå så fort som möjligt.

-Är du beredd? När jag drar i snöret så öppnas dörrarna och då sätter du fart, sa Peter nervöst. Monstret nickade och Peter ryckte hårt i snöret.

De sladdade snabbt ut på gatan med Peters hemmabyggda lådbil och satte högsta fart nerför gatan in mot staden. Peter hoppades att de ska kunna komma undan genom att sicka genom stadens trånga gränder och krokiga vägar.

Monsterjägaren upptäckte dem nästa genast och hoppade morrande in i sin skåpbil. Jakten hade börjat.

Peter styrde sin lådbil som värsta formel-ett föraren genom stadens gator. De hade ett litet men viktigt försprång och de hade tur, i alla fall ett tag.

Plötsligt rundade de ett hörn i hög fart och kraschade rakt in i ett par helt oskyldiga soptunnor. Som tur var skadade sig ingen. Överallt låg det skräp och saker från lådbilen. Den skulle inte gå att sätta ihop igen, inte utan 17 rullar tejp och ett par liter lim. Monstret hade landat med huvudet före ner i en soptunna och han skrattade så att han nästan tappade andan.

-Igen, igen, vi gör det igen. Vilken luftfärd och landningen sen, helt underbart, skrockade han.
-Psst...., skynda er, hörde Peter någon viska. Det kom från en tjej som kikade fram under ett brunnslock mitt på gatan.

-Kom, följ med mig, fortsatte hon och klättrade ner i hålet. Peter tvekade lite, men Monstret var inte rädd utan hoppade ner i den mörka avgrunden. Peter hade inte mycket till val, han kunde redan höra Monsterjägarens bil komma närmare med skrikande däck. Han hade bara några sekunder på sig.

Nere i mörkret, med brunnslocket ordentligt på plats, kunde de höra hur jägaren tvärstannade ovanför dem och började leta runt bland förödelsen där uppe.

-Vi är säkra här nere viskade tjejen. Efter en stund hörde de hur monsterjägaren gav upp, hoppade in i sin bil och körde iväg. Tjejen visade vägen och de fortsatte genom en rad olika tunnlar, rör och smala grottor. Efter en stund var Peter helt vilse, han visste knappt vad som är upp och ner. Så kom de fram till ett hål i en tegelvägg. Tjejen hade redan krupit igenom och ropade på dem från den andra sidan.

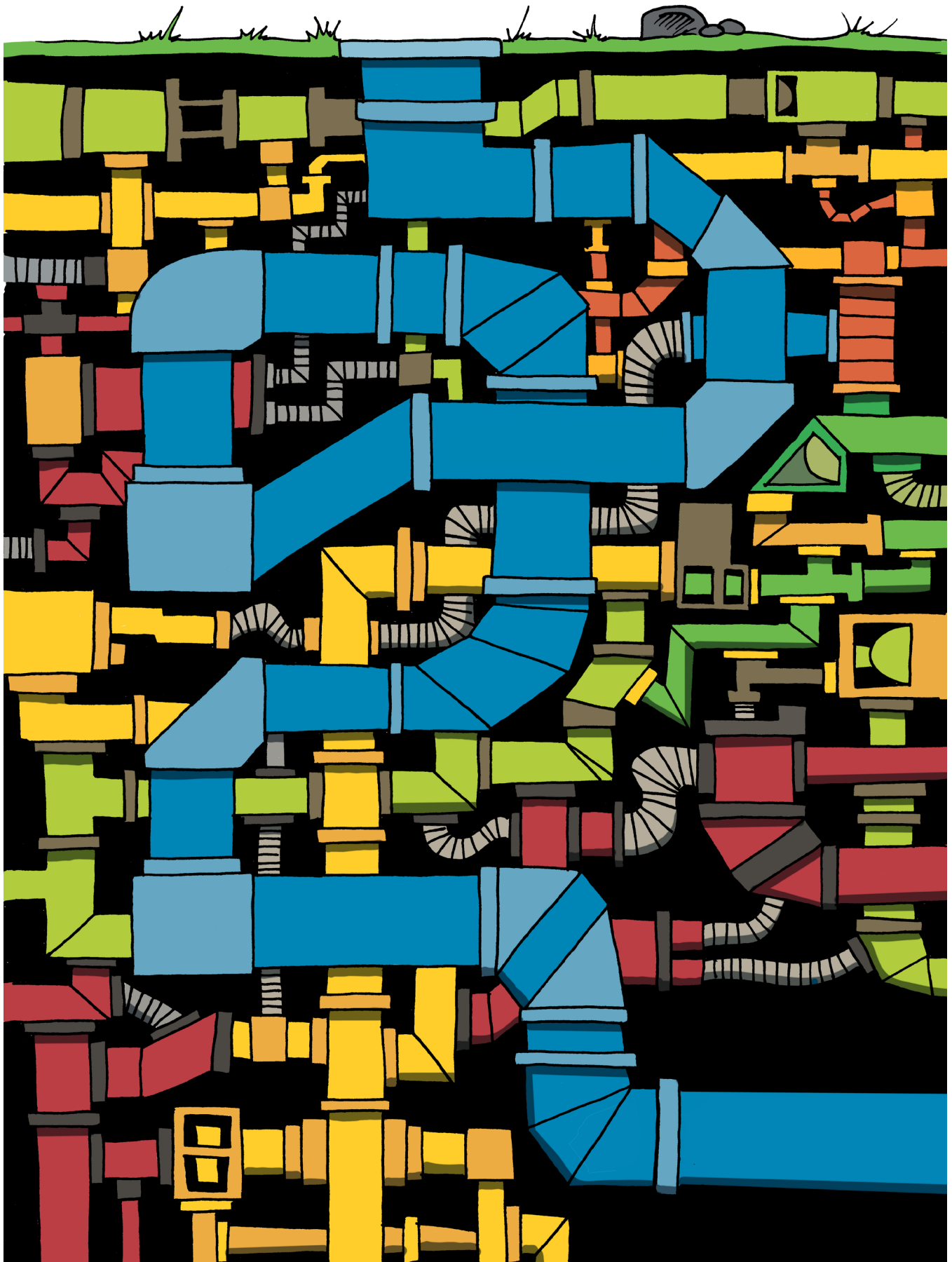
Kapitel 3 Konserverade monster

På andra sidan väggen kom de in i ett jättelikt rum. 17 våningar högt och i mitten av allt stod det en gigantisk maskin, som nästan gick ända upp till taket. Peter bara stirrade, han kunde inte tro sina ögon. Han hade aldrig sett något så stor förut.

Efter en stund, när ögonen vant sig, och han lugnat ner sig lite fick han syn på ett band som gick ut ur maskinen. På bandet stod en lång rad burkar. Burkar med samma etikett som den burk som han köpt på loppisen.

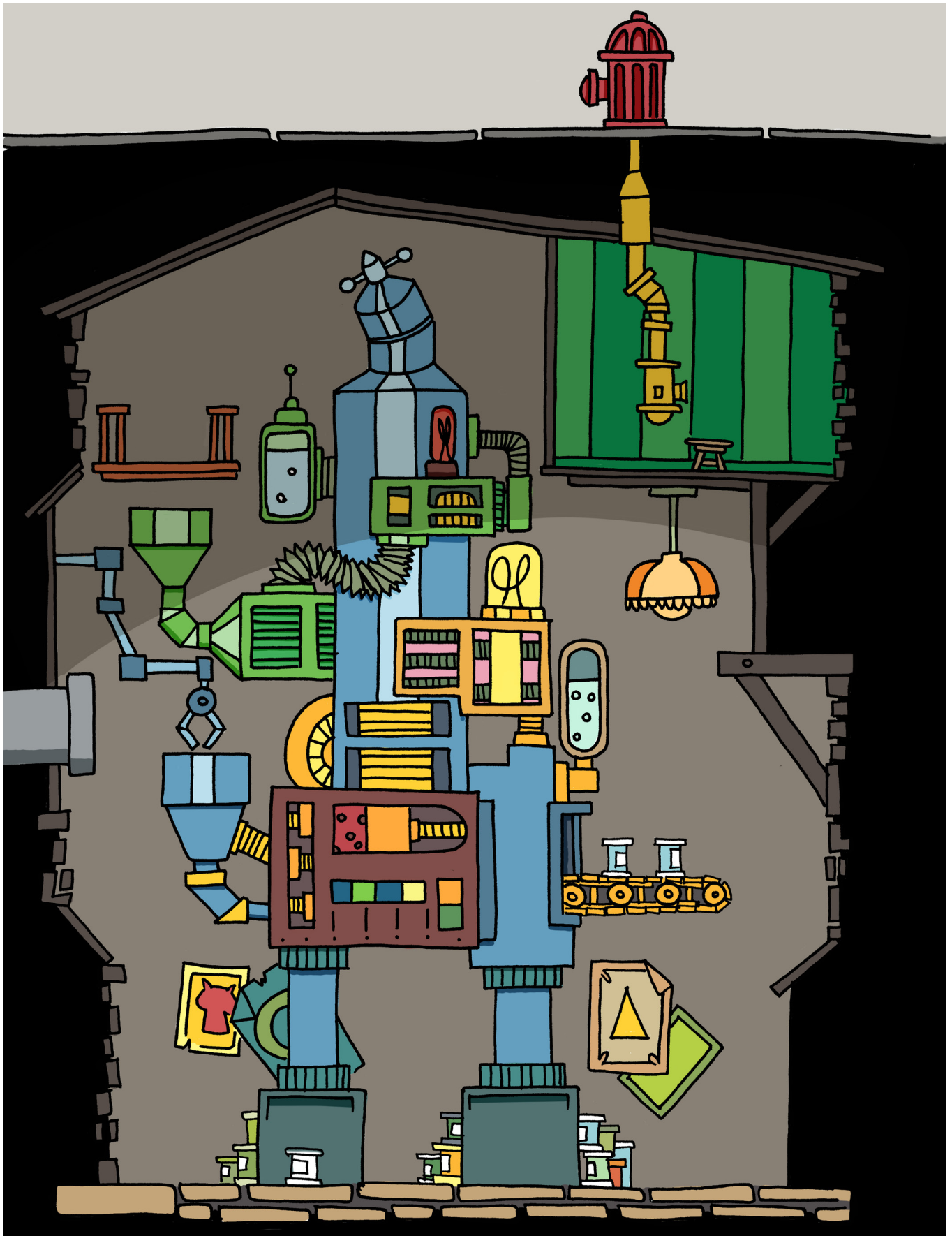
-Det, det är konserverade monster, stammade han förundrat. Han hade trott att han var den ende med ett Monster på burk.

-Jag heter Tina, skrattade tjejen och det här är min och min pappas konserveringsmaskin.

Tina visade, pekade och berättade medan de gick runt maskinen och tittade på tankar, behållare med grön slemmig vätska och blinkande knappar.

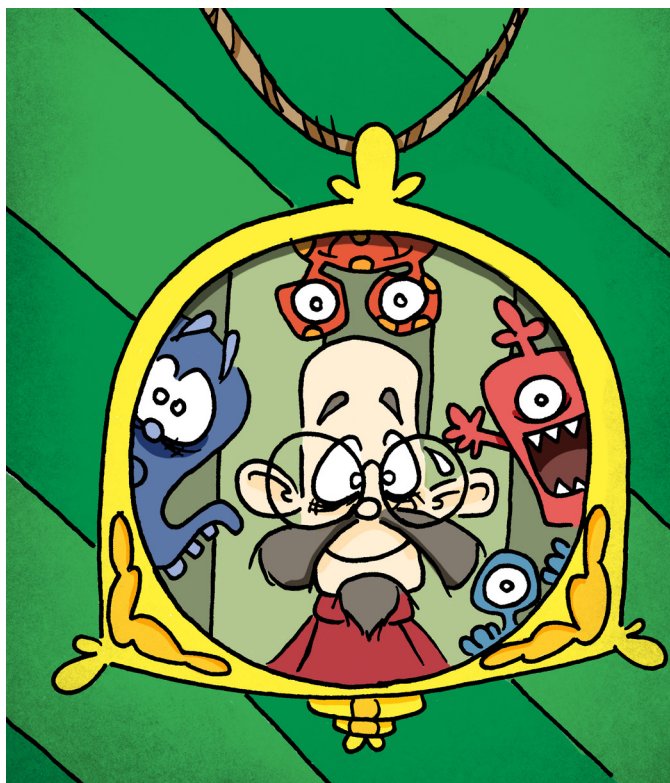
Tinas pappa var uppfinnare och han hade uppfunnit maskinen som både skapar och paketerar monster i de små och lättstaplade konserverburkarna.

-Vi skulle sälja våra konserverade monster på burk till alla barn som inte kan eller får ha ett eget husdjur. Monster är det perfekta husdjuret, sa hon övertygande. Man kan prata med dem, de äter sopor och tappar inget hår. Mycket bättre än katter och hundar. Det blir mindre städning helt enkelt.

-Jag vet inte det, tänkte Peter för sig själv. Hans monster hade ställt till med en rejäl oreda i källaren och bland soptunnorna som nog krävde både en och två timmars städning.

-Nu blir det inga fler monster, suckade Tina och satte sig på en kartong.

-Pappa hade en hjälpreda som hade egna planer för monstren. Han vill skapa en monsterarme och ta över hela världen. När vi avslöjade hans planer flyttade jag och Pappa maskinen hit, packade alla monster i en stor låda och skickade iväg den till ett säkert ställe. Hjälpredan fick

nys om våra planer och lyckades i sista stund fånga tre av mina egna monster precis som vi skulle åka. Jag kunde inte lämna dem i klorna på den där galningen, så jag stannade kvar för att leta efter dem. Pappa åkte för att skydda de monster vi redan skickat.

Kan ni gissa vem som var pappas hjälpreda? Monsterjägaren som jagade er alldeles nyss.

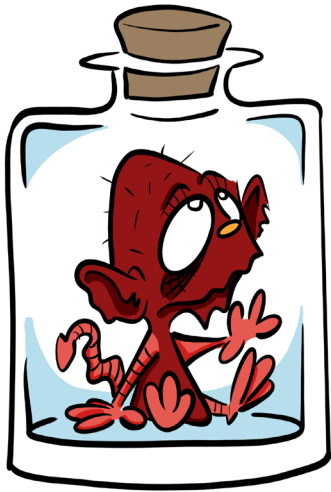
-Har han dina monster? frågade Peter förvånad.

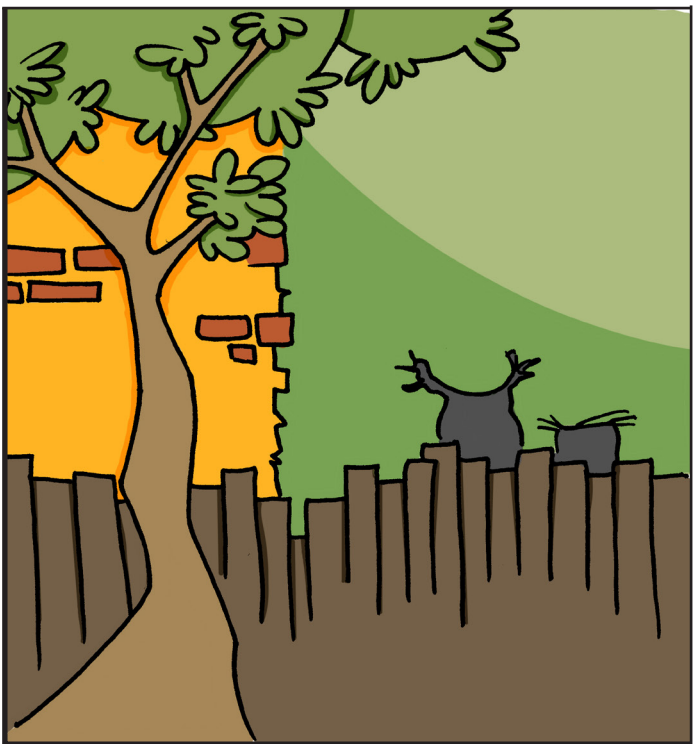
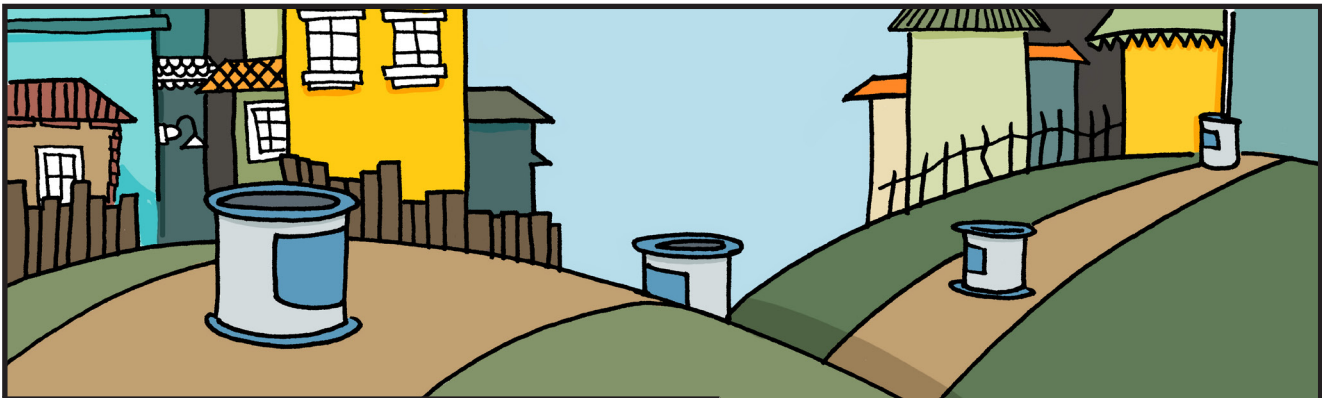
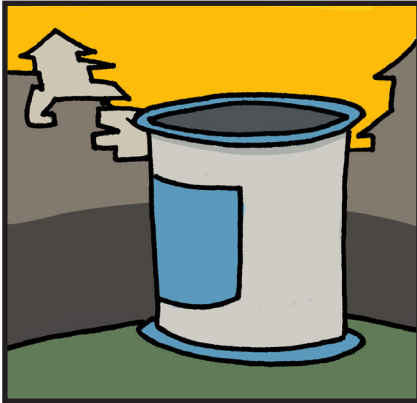
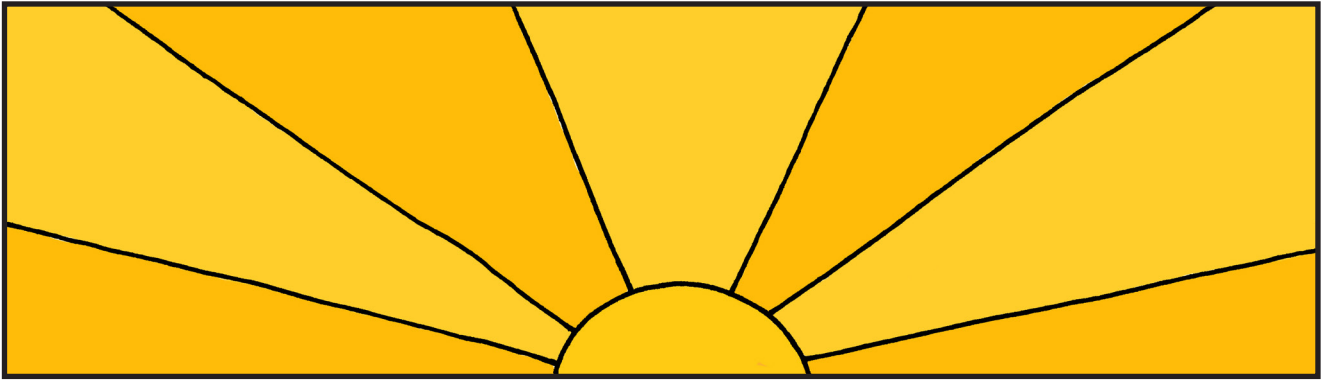
-Japp, jag behöver hjälp för att kunna frita dem.

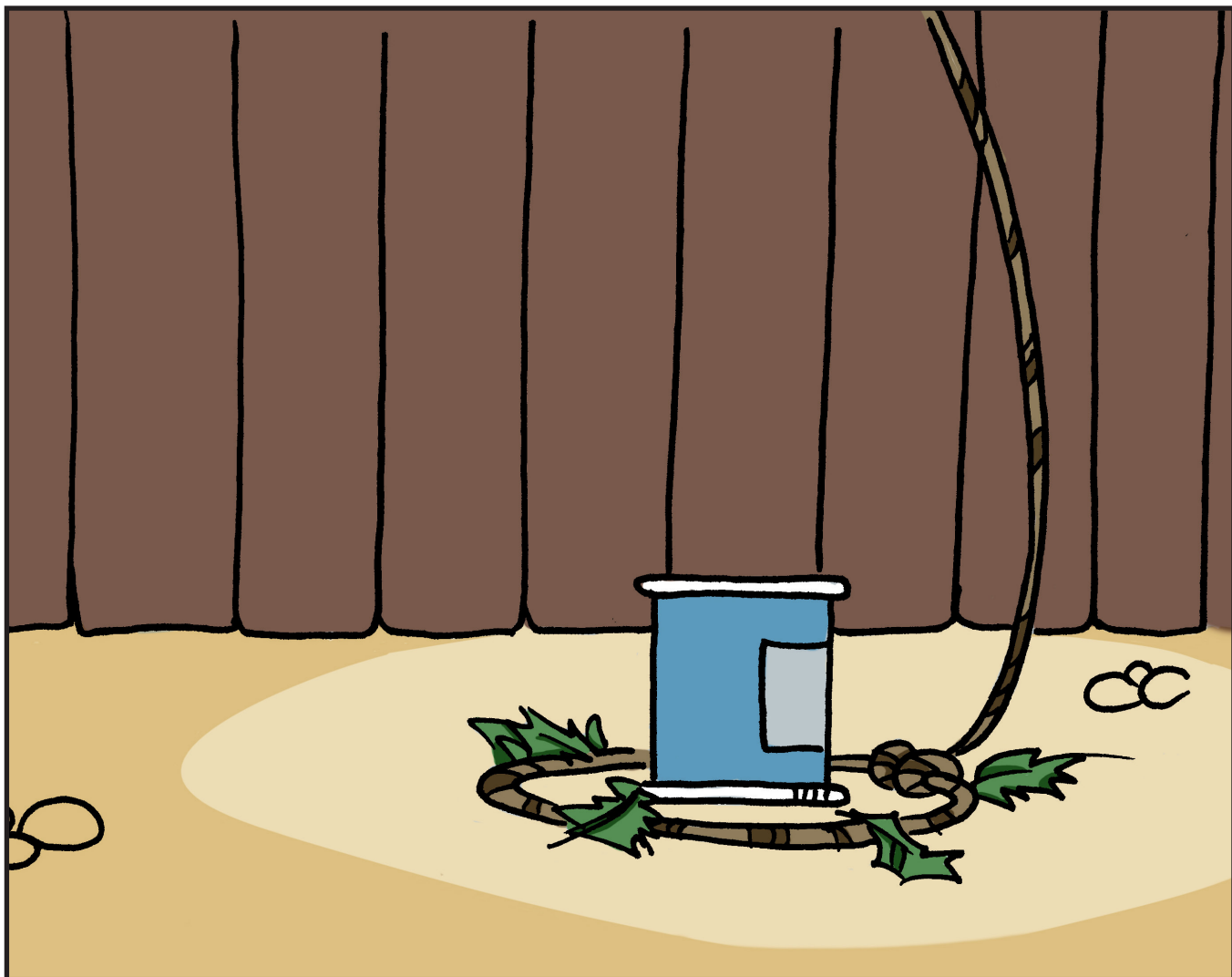
-Vi anmäler oss frivilligt, utropade Peters monster barskt och gjorde honnör. Det blir roligt, ett riktigt äventyr.

Peter var inte riktigt säker på att det skulle bli så roligt men han var med i alla fall. Tinas monster kunde ju inte fortsätta vara inlåsta hos monsterjägaren.

Hela natten gjorde de upp planer, ritade kartor och funderade på attackstrategier.

Kapitel 4 Det stora äventyret.

Morgon i Småköping. Solens första strålar sken på hustak och skorstenar. Gator och torg låg tysta och stilla. Ingen var ute så tidigt på morgonen, förutom de två lustiga skuggorna som smög utefter Storgatan och lämnade en lång rad av konservburkar efter sig.

Det var Peter och hans monster. Alla konservburkar hade en "Monster på burk" etikett som glittrade i morgonljuset. De var tomma, men det är det ingen som behöver veta, hade Monstret sagt. Burk efter burk hade de placerat genom hela staden.

-Tror du att det här kommer att fungera? frågade Monstret när han ställt ner den sista burken.

-Absolut, svarade Peter snabbt. Han var egentligen inte riktigt säker men han försökte att inte visa det så att Monstret skulle se. Ingen idé att oroa honom i onödan.

-Jägaren kommer att hitta burkarna och följa spåret ända hit och då har vi honom i fällan, flinade han.

-Jag hoppas du har rätt, svarade Monstret. Tina, Peter och Monstret hade planerat hela natten. Tanken var att Peter och Monstret skulle lura jägaren i en fälla som skulle hålla honom upptagen så länge att Tina skulle få tid att leta igenom jägarens bil efter de försvunna monstren.

-Så, nu är det klart, pustade Peter ut och gömde sig i några buskar. Nu är det bara att vänta och de behövde inte vänta länge.

Jägaren kom snart smygande uppför gatan. Han lyfte på burk efter burk och höll upp den mot örat. Skakade, lyssnade och skakade igen. När han inte hörde något ryckte han på axlarna, slängde burken i en säck och smög vidare till nästa.

Peter var så spänd att han svettades i händerna. Han höll krampaktigt i repet som skulle utlösa fällan så snart Jägaren var tillräckligt nära. Det var precis som att fiska gädda i vassen borta vid badplatsen. Han och pappa brukade ligga på bryggan med ett metspö och speja ner i vattnet efter fisk. Det gäller att sitta blickstill och vänta på rätt ögonblick att rycka till. Fast det här var nästan mer spännande än gäddfiske. Missade han skulle Jägaren säker jaga rätt på dem och då var allt över.

Jägaren kom allt närmare och till slut tog han upp den sista burken och höll upp den mot ljuset. För att se bättre var han tvungen att vrida sig runt och då ställde han foten på precis rätt ställe.

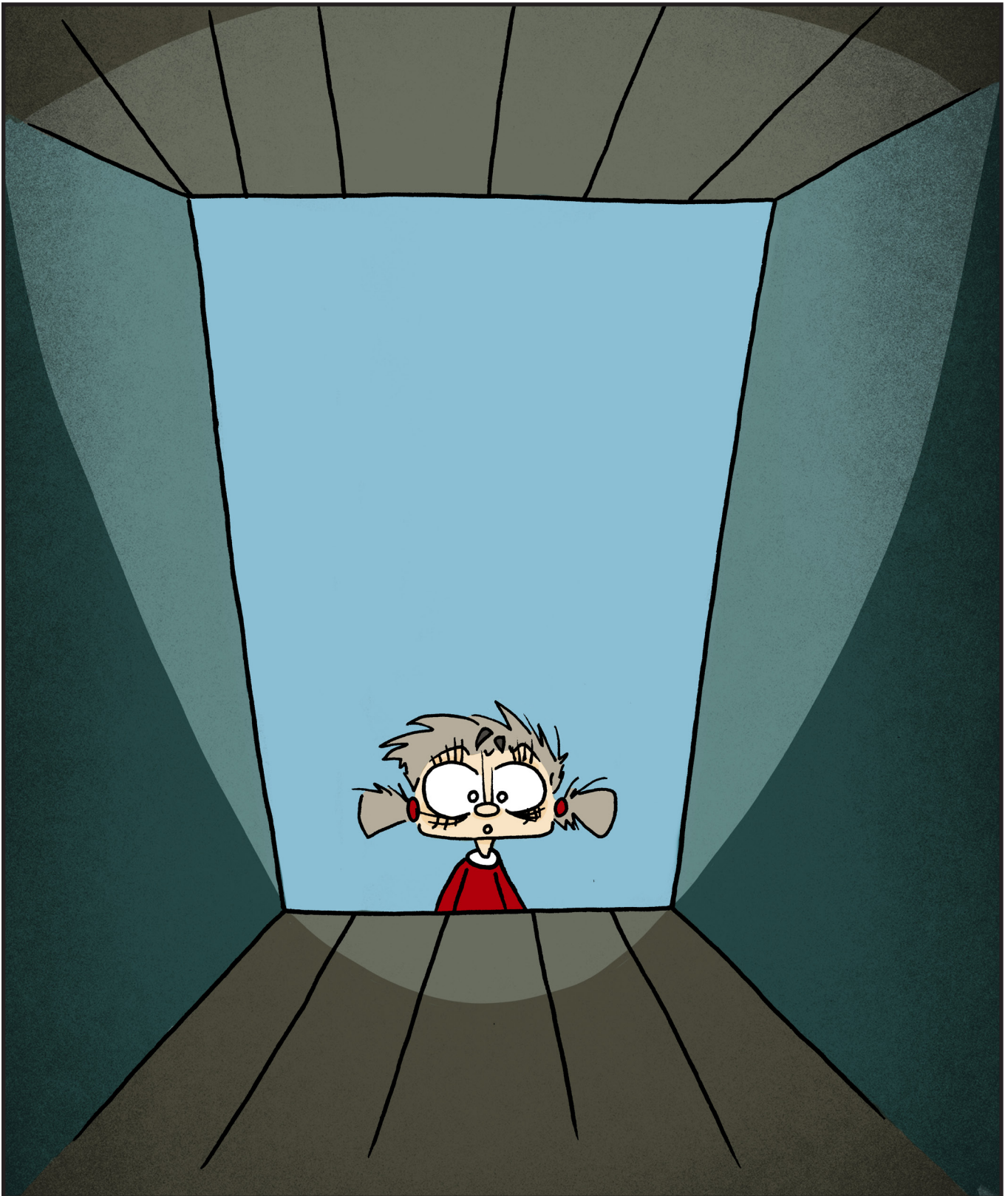
Peter ryckte till allt vad han kunde och fällan slog igen. Jägarens vrål väckte alla som fortfarande sov i den lilla staden när snaran runt hans fot dras igen och han flög upp i luften. Det tog en stund innan han slutat gunga fram och tillbaka. Han hängde flera meter upp i luften och kunde inte komma ner. Han svor och gormade. Peter hade aldrig någonsin hört så fula ord. Det skulle ta en bra stund för honom att komma ner igen.

Peter tog snabbt fram mobilen och skickade ett meddelande till Tina.

”Fällan funkar, fritt fram att kolla in bilen” skrev han och tryckte på skicka.

Tina stod i ett gathörn på andra sidan staden och spanade på Jägarens bil. Den var parkerad utanför matbutiken där Jägaren först fått upp burkspåret tidigare på morgonen. Hon smög snabbt fram när hennes mobil plingade till och hon fick Peters meddelande. Bilen hade stått helt stilla och hon kunde inte höra någonting inifrån när hon lade örat mot den stora dubbeldörren bak på bilen.

Dörren var låst, men det stoppade inte Tina. Hon var en stjärna på att dyrka upp lås utan nyckel.

Nu kan man ju tro att det bara är tjuvar och banditer som kan dyrka upp lås, men Tina var varken tjuv eller bandit. Hon gillade trollkarlar. Hon kunde titta i timmar på klipp där trollkarlar låstes in i kassaskåp, sänktes ner i bassänger med vatten och som genom magi, dök upp 10 sekunder senare. Hon ville bli en sån trollkarl och hon hade listat ut att man var tvungen att kunna dyrka upp låst för att klara det där kassaskåpstricket.

Med flinka fingrar och några hårnålar klickade låset till och hon öppnade dörren försiktigt. Hon kunde bara stirra. Det här var ju inte sant, hur kunde de ha sådan otur? tänkte hon arg för sig själv. Bilen var tom, helt tom, lika tom som en lördagsgodispåse på söndag morgon. Det ekade när hon slängde igen dörren och argt knappade in ett meddelande på mobilen.

Dags för plan 2.

Peters mobil plingade till. Han läste Tinans meddelande och viskade till monstret.
-Dags för plan 2.

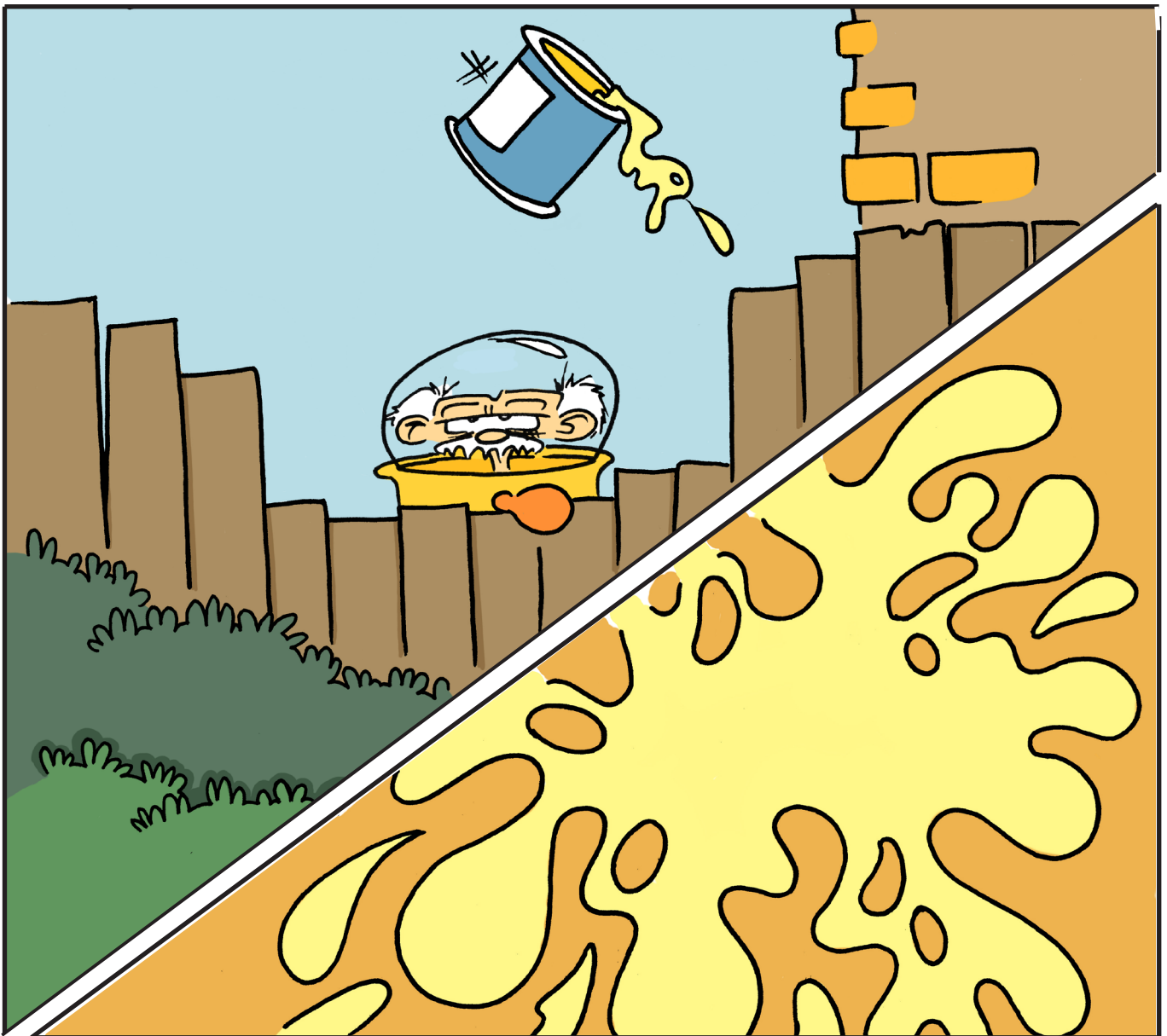
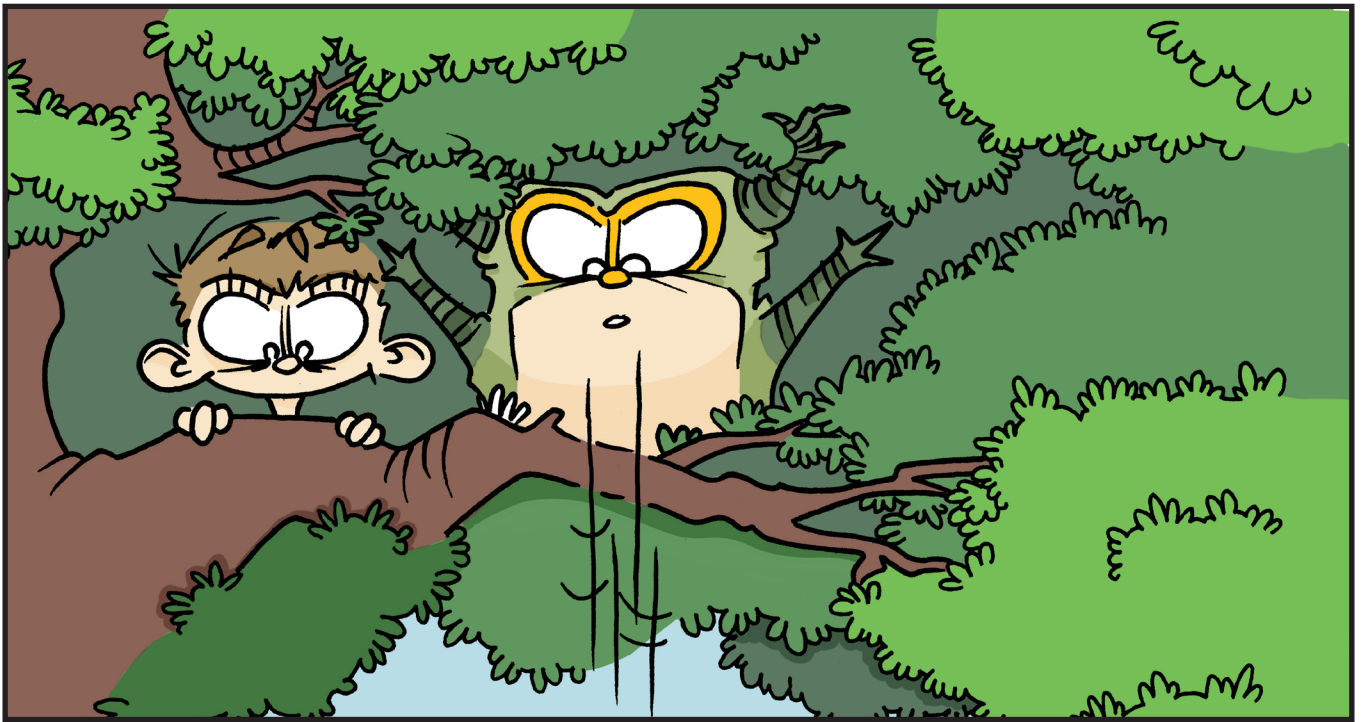
Jägaren hade hängt en bra stund i grenen och han blev bara argare och argare. Saken blev inte bättre av att allt blod rann ner i huvudet på honom. Han såg ut som en ilsken övermogen tomat där han dinglede fram och tillbaka. Hans skrik och gormande hade till slut lockat dit en hel skara med nyfikna stadsbor som försökte hjälpa honom ner. Det gick inte speciellt bra. Efter mycket arbete hade de till slut lyckats klippa av repet och hjälpa den rödkindade Jägaren ner.

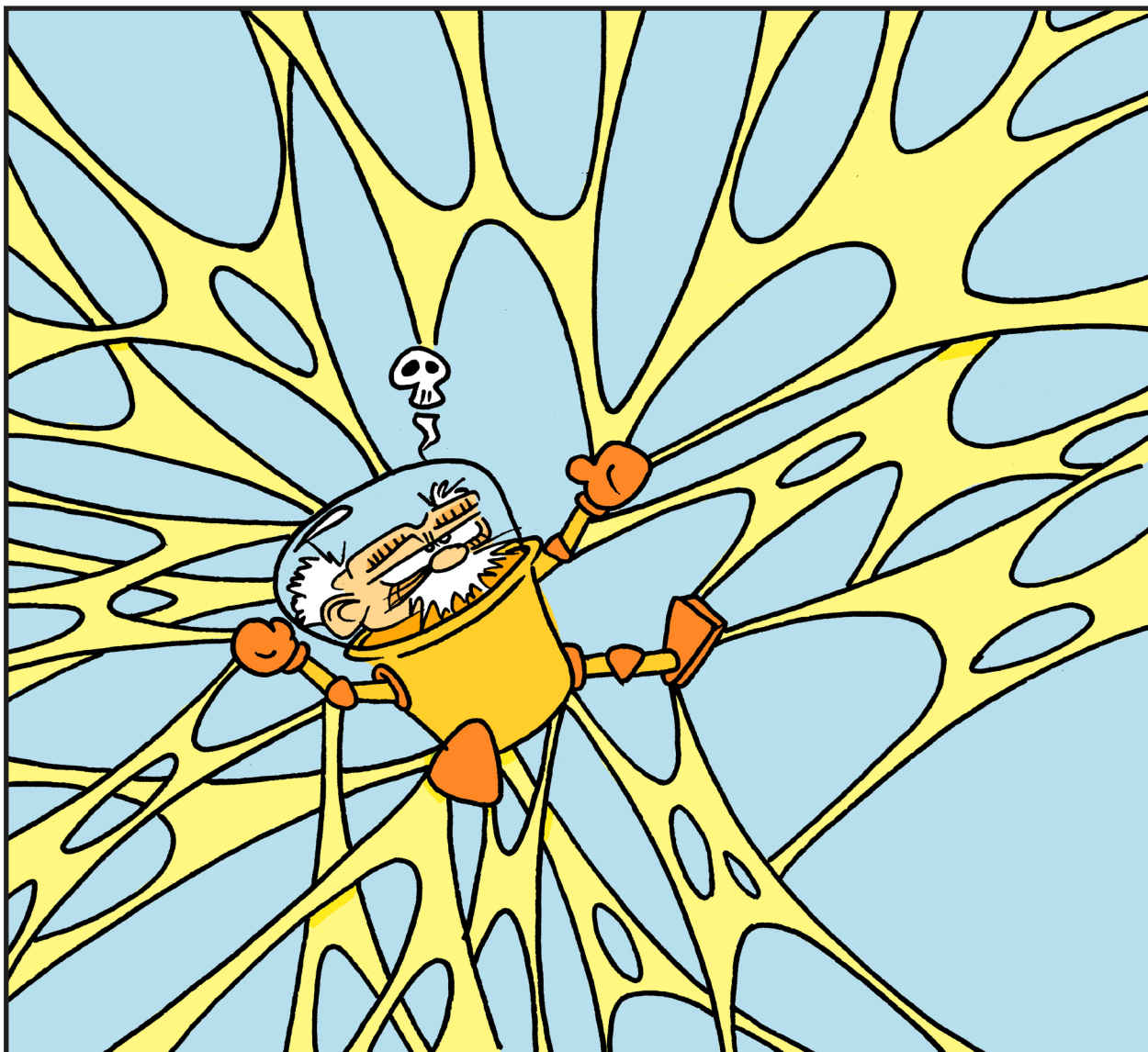
Han stirrade vilt omkring sig, för att upptäcka vem som gillrat fällan.

Peter och Monstret ställde sig upp vinkade, skrattade och sprang allt vad de orkade rakt in bland gränderna i den lilla staden. Jägaren var inte sen att följa efter, han skrek som en ångvissla av ilska när han sprang efter dem.

Peter och Monstret hade förberett allting. Först sprang de till vänster, sedan höger och höger igen för att sedan ta av till vänster. Snabbt hade de fått ett bra försprång och Jägaren tappade spåret redan efter första svängen. Efter bara några hundra meter kom de fram till den andra fällan. Monstret hjälpte Peter att nå de lägsta grenarna på ett stort träd så att han kunde klättra upp. Monstret klättrade vigt efter när Peter satt sig ner i skydd av några grenar högt upp i trädkronan. Det stod en Monster på burk under trädet. Nu var det bara att vänta.

Sekunder blev till minuter och först efter en kvart kunde de höra Jägarens flåsande andetag på gatan nedanför. Han hade inte gett upp. Bruken fångade hans uppmärksamhet och han tittade

sig försiktigt omkring, den här gången skulle han inte gå i någon fälla. Försiktigt smög han sig fram. Han ryckte till vid minsta lilla ljud och spejade vilt omkring sig, men inget hände och tillslut var han framme. Med darrande hand lyfte han upp burken. Kanske var det ingen fälla, hann han tänka precis när fällan slog igen.

Monstret, som satt mitt ovanför Jägaren, vältte en stor burk med extra klistrigt lim upp och ner och släppte ner allt på Jägaren. Med ett jätteplock träffade limmet sitt mål och Jägaren satt fast som i ett spindelnät. Han kastade sig vilt fram och tillbaka men kunde inte komma loss, ju mer han rörde sig desto mer klistrade limmet fast vid honom. Peter och Monstret kunde inte hålla sig för skratt, det såg verkligen kul ut.

För andra gången den morgonen skickade Peter ett meddelande:
”Plan 2 klar, fritt fram”

Tina tittade fram bakom några soptunnor utanför ett stort garage i utkanten av staden när hon fick Peters meddelande. Hon var utanför Jägarens verkstad. Hade han inte de fångade monstren i bilen så måste de väl finnas i hans garage, hade hon och Peter funderat kvällen innan.

Snabb som en vessla ålade hon sig fram till den stora garagedörren och letade efter låset, men det fanns inget. Tina kunde inte hitta något vare sig mitt på dörren eller vid sidan av. Däremot hittade hon en låda med en display och en massa knappar på, ett digitalt lås. Hur skulle de göra nu? Digitala lås kunde hon inte dyrka upp, de måste ändra sin plan.

Peter läste Tinas meddelande samtidigt som han berättade för Monstret. De satt fortfarande kvar i trädet, Jägaren hade inte upptäck dem. Han var fortfarande upptagen med att dra och slita i limmet som kletade fast överallt

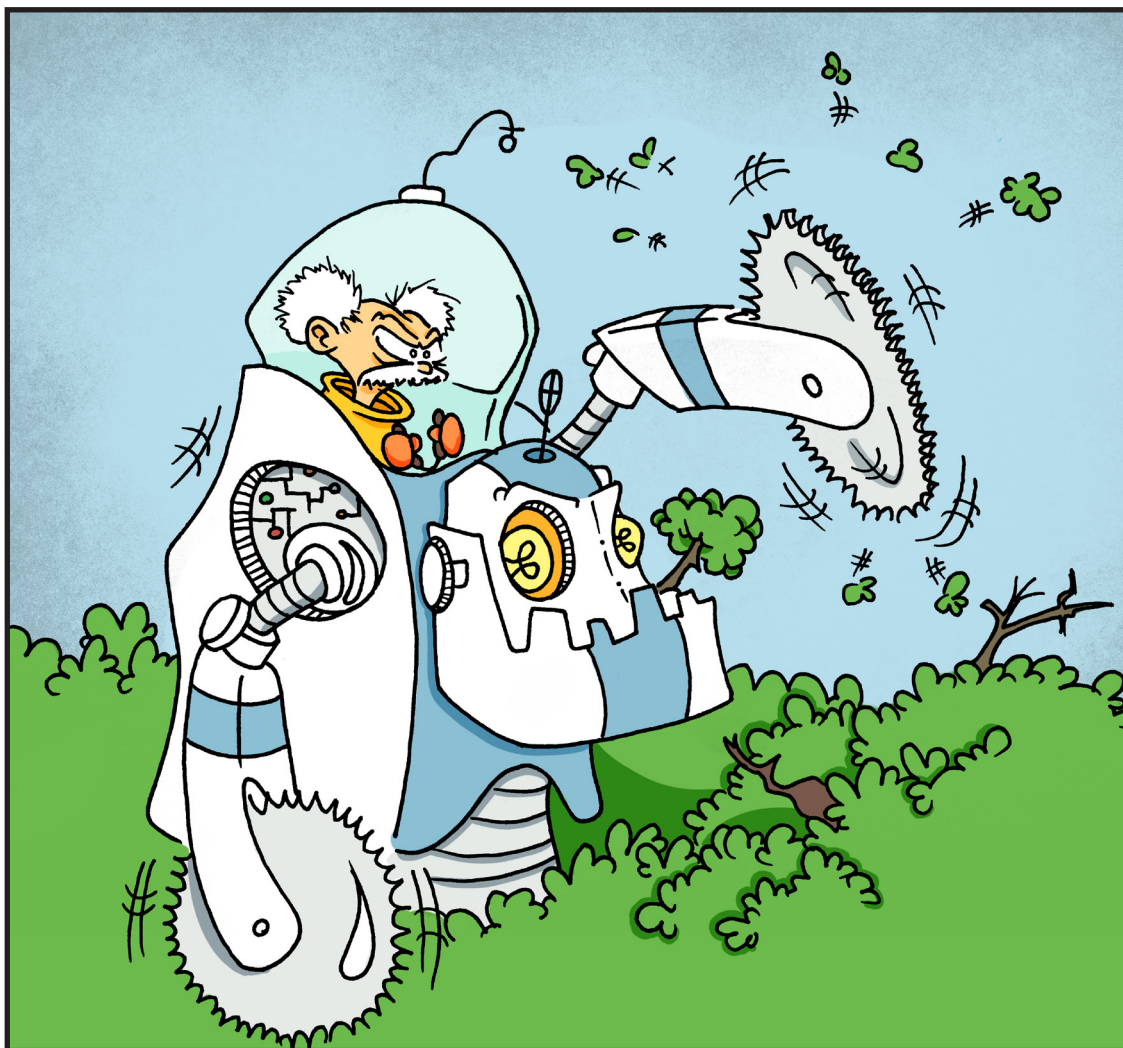
-Hmm, jag funderar på om vi skulle kunna..... mumlade Peter och kliade sig i huvudet. Efter lite diskuterande med Monstret enades de om en ny plan och skickade meddelandet:

”Jägaren snart fri från limmet. Han kommer säkert till garaget, måste byta kläder. Tjuvkika på koden när han går in. När han bytt om och jagar oss igen så knappar du in koden och befriar monstren!”

Efter några minuter hade Jägaren tagit sig lös, men det hängde limrester från armar, ben och mustaschen. Han hade svårt att gå eftersom limmet stelnat i lederna på hans dräkt. Jägaren kokade av ilska. Han hade inte slutat gorma och fula ord strömmade oavbrutet från hans mun.

-Nu får det vara nog, väste han argt, nu hämtar jag lille Bertil från garaget, så får vi ett slut på det här en gång för alla.

Peter log för sig själv, ”lille Bertil” lät inte så farligt och hans plan verkade fungera fint. Jägaren var ju på väg till garaget.

Kapitel 5 ”Lilla Bertil”

Tina väntade spánt bakom soptunnorna. Jägaren stövlade förbi utan att se sig om. Hon sträckte på sig i tid för att se koden som Jägaren matade in.

-2386, inga problem tänkte hon glatt när Jägaren försvann in bakom dörren.

Minuterna gick och plötsligt hördes ett väldigt vrål från garaget. Tina hoppade till, vad var det som hände där inne? Det lät som en jättemotor hade fått liv. Marken skakade och soptunnorna vibrerade. Dörrarna vräktes upp med ett brak och moln av avgaser vällde ut genom öppningen. Tina hostade och torkade sina ögon. Hon fick precis tillbaka synen i tid för att se vad som klampade ut ur garaget och stegade förbi henne.

Det var en jätterobot med sågklingor till armar och stältänder i käften. Jägaren satt längst upp på huvudet och kontrollerade roboten genom att dra i spakar och trycka på knappar. Han log ett hemskt leende och såg helt galen ut där han satt. Roboten stegade ner för gatan i riktning mot parken.

Tina knappade snabbt in ett meddelande:

”Fara, stor robot, huggtänder, göm er snabbt. Letar reda på monstren och kommer sedan till er”

Redan medan hon tryckte på sändknappen var hon på väg fram mot lådan på väggen.
2386. Dörrarna öppnade sig utan problem.

-Nu är ni snart fria, ropade hon när hon sprang in i garaget, men tystnade tvärt mitt på golvet. Garaget var också tomt, tomt som den där lördagsgodispåsen och den där bilen. Hon stirrade runt omkring sig, men hittade inget. Var kunde han gömt hennes monster? Tankarna rusade runt i huvudet, var, var. Paniken var nära, vad skulle hon hitta på?

Plötsligt fick hon en ide. Jägaren hade dem säker på sig. De var för värdefulla att lämnas kvar någonstans, han ville säker ha uppsikt över dem hela tiden. Han hade nog stoppat ner dem i burkarna igen och hade dem någonstans i den där dräkten, så måste det vara. Utan att tveka kastade hon sig ut ur garaget och sprang allt vad hon orkade mot parken.

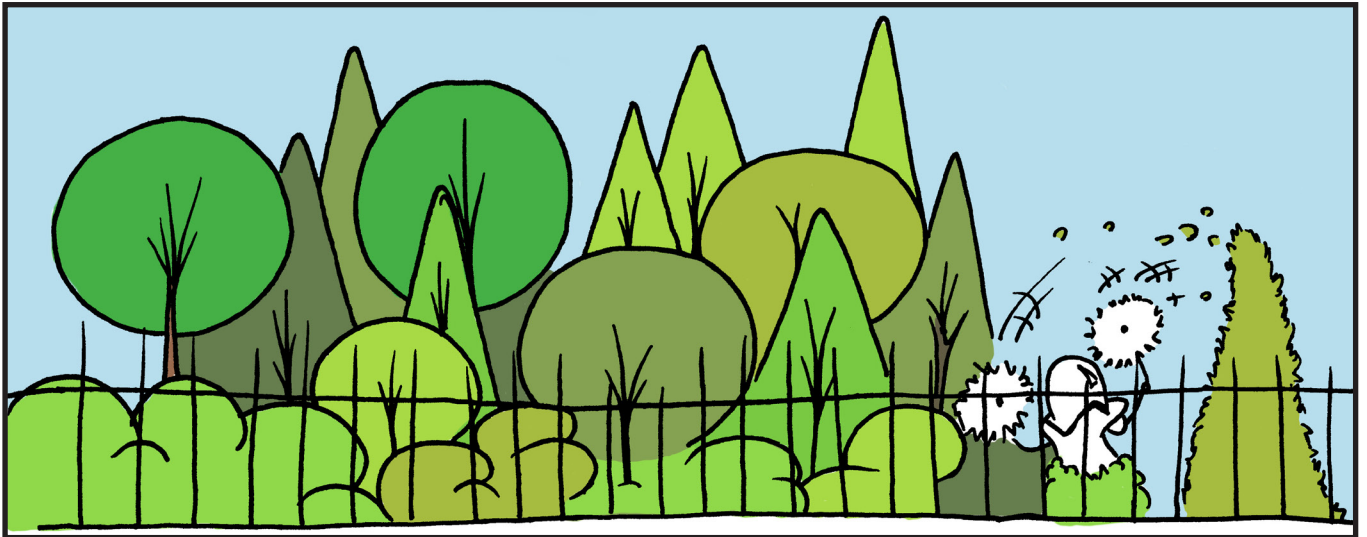
Peters mobil plingade till precis som de klättrat ner från trädet. Monstret hade fortfarande några löv mellan öronen men han verkade inte bry sig. Peter läste meddelandet och blev alldeles vit i ansiktet, det här hade de inte planerat för.

-Kom vi måste gömma oss, ropade han medan han sprang mot parken. I parken fanns det gott om gömställen bland buskar och träd. Där skulle jägaren aldrig hitta dem. De hade precis hittat ett bra gömställe när de kände hur marken vibrerade under deras fötter. Efter några sekunder kunde de höra roboten krascha in bland träden och buskarna.

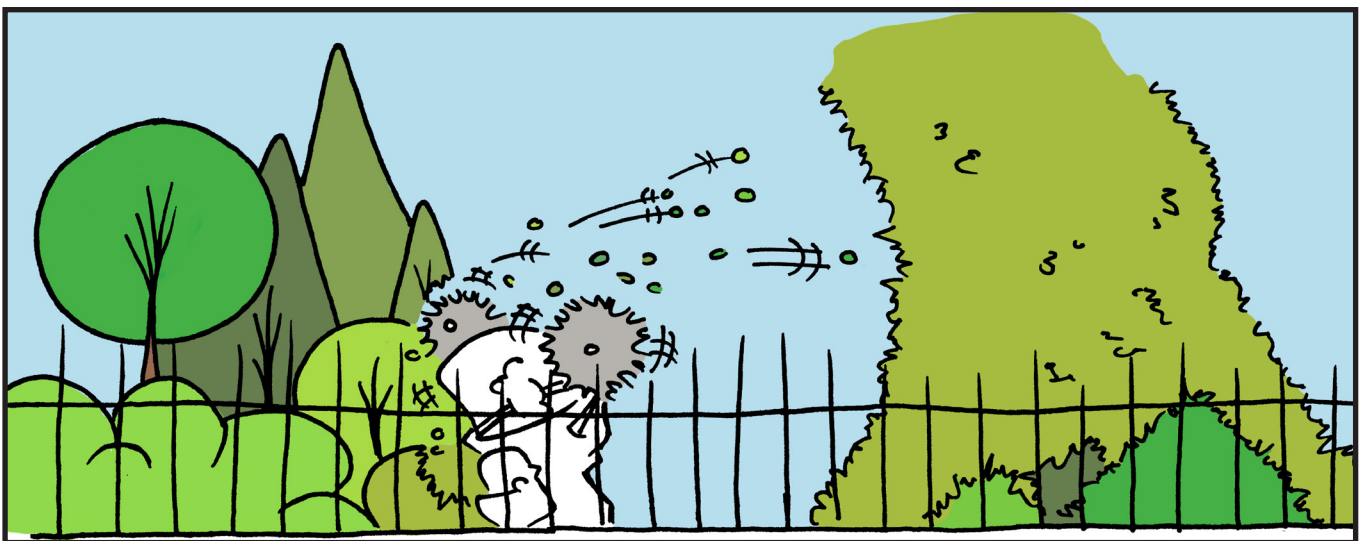
Jägaren stannade roboten och ropade högt:

-Ni kan inte gömma er, jag ska nog allt hitta er, även om jag måste såga ner vart enda träd. Min lilla Bertil kommer att hitta er! HAHAHAHHAHAH!

Jägaren lät galen och Peter blev rädd. Robotens motor vrålade igång och de jättelika sågklingorna snurrade allt fortare. När de snurrade så fort att man inte såg de vassa tänderna satte Jägaren igång att såga buskar och träd till flis. Kvistar, löv, träd och grenar flög kors och tvärs. Peter och Monstret flyttade sig längre in i Parken allt eftersom Jägaren kom närmare.

Efter en timmes såg parken ut så här,

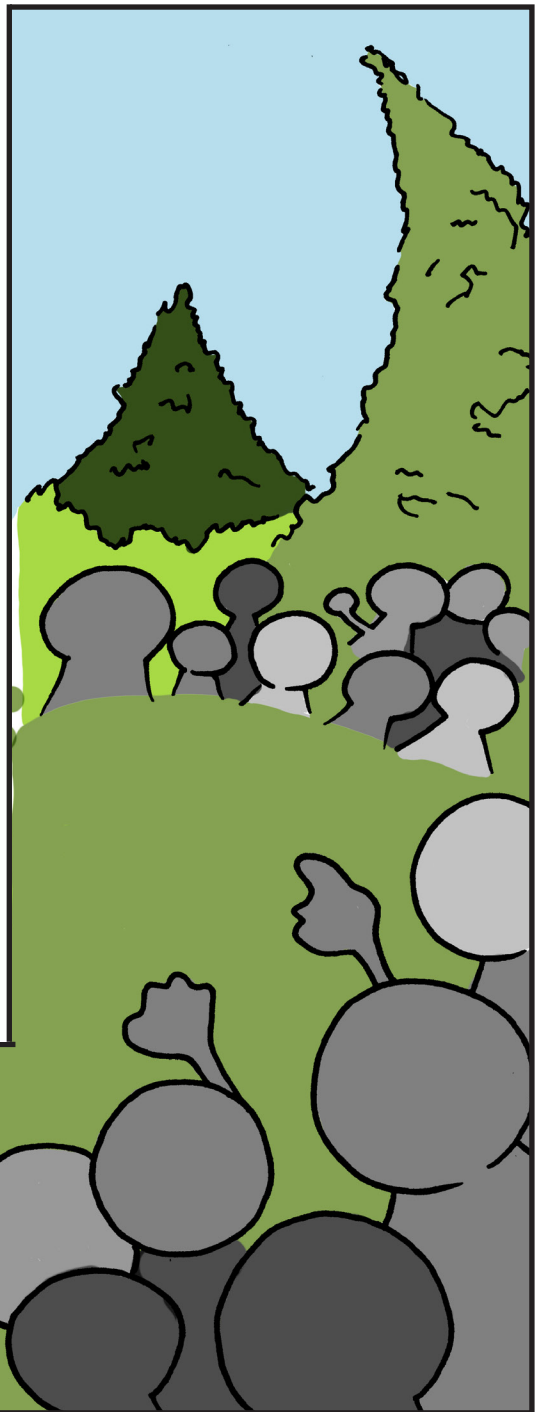
efter två timmar så här och efter tre så var det nästan inget kvar.

Till slut tog bensinen slut i Roboten och Jägaren var tvungen att stanna.

-Darra där i mörkret, skrattade Jägaren, jag ska bara tanka så ska jag jaga rätt på er, HAHHAHAHA!

Peter och Monstret hade hela tiden krupit längre och längre in i den skog som var kvar för att komma undan Robotens klingor. Det fanns inte många buskar och träd kvar att gömma sig bakom. De var så rädda att de inte vågade röra sig.

Jägaren travade iväg mot ingången till parken med en bensindunk i handen. Plötsligt dök en våg av människor upp och stormade in genom parkens port. De forsade fram som en flod och svepte förbi Jägaren som kastades fram och tillbaka.

Till slut tappade han balansen och ramlade omkull, men människorna fortsatte utan att ta notis om honom. De omringade roboten och började kasta sten och jord.

Jägaren ilsknade till:

-Vad gör ni? Ni förstör ju min fina robot! Ropade han medan han trängde sig fram och klättrade upp på förarplatsen.

-Du har förstört vår park, ropade några och kastade ännu mer lera.

-Jag räddar ju er från monstren, dundrade Jägaren, och skakade tre burkar i sin hand.

Peter och hans Monster smög sig försiktigt närmare och lyssnade, noga med att hålla sig utom synhåll för Jägaren och alla människor.

-Monster? skrattade några i folkhavet. Det finns väl inga monster heller, är du tokig?

Tina smög upp bredvid Peter och hans Monster.

-Titta, sa Peter, Jägaren håller upp burkar med dina monster i. Vi måste rädda dem, får alla människor se dem så blir det panik och då får du aldrig tillbaka dem.

-Vi får väl se, smålog Tina och lade handen på Peters axel, precis som han var på väg att ställa sig upp. Jägaren skrek och gormade som vanligt, men det var lite svårt att höra över allt prat i folkhavet.

-Jag har bevis, skrek han och höll upp sina burkar, Titta här! Han öppnade burkarna och skakade fram något litet i handen. Peter hade svårt att se vad det var han höll på med, men han såg att Jägaren tog fram en vattenflaska och börjande skvätta vatten i handen.

-Nej, nu är det kört, tänkte Peter. Monstren kommer att växa till sig och då kommer alla att se. En minut gick, två minuter, men inget hände. Jägaren tittade förvånat på klumparna i handen, samtidigt som folk började skratta. De skrattade och pekade finger.

-Hahahahah, skulle det där vara monster? Tre målade stenar? Han är ju inte riktigt frisk, ropade någon i folkmassan.

Jägaren blev alldeles röd i ansiktet av ilska och hötte med näven. Han försökte tränga sig förbi några människor i folkhavet för att komma förbi och fly, men två kraftig poliser tog tag i var sin arm och släpade bort Jägaren till en väntande polisbil.

-Skadegörelse av allmän park, det blir några år i finkan det, brummade en av poliserna när han stängde bildörren.

Peter kunde inte riktigt fatta vad som hänt, hur hade stenarna hamna där? Tina log fortfarande och visade upp tre burkar som hon hade i ryggsäcken.

-När jag var i Jägarens garage insåg jag att han hade stoppat tillbaka monstren i sina burkar och gömt dem i sin dräkt. På väg till parken fick jag en idé. Det tog en stund att samla ihop alla människor, men när de såg vad Jägaren gjorde med parken gick det fortare. När alla trängde sig in i parken och nästan sprang över Jägaren, lyckades jag i, all villervalla, byta ut burkarna mot mina egna burkar. I de hade jag stoppat målade stenar som såg ut som monster. Jägaren märkte inget och resten såg du med egna ögon, skrattade hon.

Det tog en stund innan alla människor hade skingrats i parken och de tre vännerna vågade sig fram från gömstället. Det var nästa kväll och solen höll på att gå ner.

-Det är nog bästa att vi går hem, vi behöver få i oss lite mat. Kanske kan ses imorgon, gäspade Peter till Tina.

-Låter som en bra ide, då hinner mina Monster växa till sig så får ni träffa dem, skrattade hon och försvann ner i en gatbrunn.

Peter och Monstret gick sakta hemåt i lugn och ro.

Solen sken in genom Peters fönster, det var tidigt på morgonen och han hade just vaknat med ett ryck. Allt var tyst i huset, inget hördes.

-Hade allt som hänt bara varit en dröm? funderade han. Monster fanns väl inte på riktigt? Han fortsatte att ligga och dra sig i sängen när hans mobil plingade till.

-Ska du sova hela dagen, eller? Har någon här som vill träffa er. Det var från Tina. Det hade inte varit någon dröm. Nu fick han bråttom, på med kläderna och snabbt ner i köket. Då hörde han ett krasch från källaren. Hans monster var också vaken. Det här skulle bli en bra sommar.

Hur gick det för Jägaren då? Jo, han fick som straff återplantera alla träd och buskar i parken. Det var ett långt och slitsamt arbete, och vem vet kanske håller han på fortfarande?